Dosarul nr. 3-2964/2025
2-25172090-12-3-10122025

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

02 februarie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani)
În componența:
Președintele ședinței, judecătorul Vladislav Holban
Grefier Beatrice Pascari

examinând în ședință închisă acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Regională Centru cu privire la anularea actului,-

c o n s t a t ă:

La data de 10 decembrie 2025 ***** reprezentat de avocatul Natalia Gaina a înaintat acțiune de contencios administrativ împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Regională Centru, solicitând anularea deciziei Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, nr. 2664/25/DAA din 20.11.2025 prin care a fost respinsă cererea de azil; obligarea Direcției Azil și apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, de acordare azilului pe teritoriul Republicii Moldova, statutul de refugiat.

În motivarea acțiunii s-a menționat că, prin decizia 2664/25/DAA din 20.11.2025 a Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, a fost respinsă cererea de azil. Decizia a fost comunicată la 20.11.2025

Nu este de acord cu această decizie, o consideră ilegală și pasibilă anulării din considerentele expuse mai jos.

Reclamantul comunică că au fost aduse la cunoștință drepturile și obligațiile de care beneficiază pe întreagă procedură de azil.

Pe parcursul interviului reclamanta fost asistată de avocat, de ofițerul de protecție CDA Larisa Voloșina și de interpretul de limba rusă Ana Poleacova.

Reclamanta născută la ***** în regiunea ***** și este cetățeancă a *****

Pentru confirmarea identității reclamantei a prezentat Inspectoratului General pentru Migrație pașaportul național seria *****, eliberat la ***** și valabil până la *****. A prezentat și pașaportul de călătorie al minorului ***** născut la ***** eliberat la *****valabil până la *****.

A anexat copia certificatului de căsătorie cu cetățeanul Republicii Moldova ***** A depus și copiile actelor de identitate ale copiilor, ***** născut la ***** și ***** născută la *****ambii cetățeni ai *****

***** a părăsit Ucraina în anul 2022 și a plecat în Bulgaria la muncă. Pașaportul confirmă că în perioada 2022-2025 a avut mai multe călătorii în diferite țări, inclusiv Republica Moldova,.

Motivul pentru care a solicitat azil este lipsa unui loc de trai. La întrebarea dacă există alte motive, a spus că nu sunt.

***** a menționat că la 13 august 2024 a obținut Protecție Temporară în Republica Moldova, după care a plecat în Germania la muncă. La 10 octombrie 2025 protecția temporară i-a fost anulată la cererea ei, iar ulterior a solicitat azil pentru a obține un loc de trai în Centrul de cazare al IGM.

A declarat că nu vrea să se întoarce în Ucraina din cauza conflictului armat, pentru că îi este teamă pentru viața ei și pentru viața copilului minor. De asemenea, dorește să obțină cetățenia Republicii Moldova.

Concluzioneze prin a declara că în decizia contestata lipsește atât cercetarea tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil, prevăzută de art. 42 al Legii 270, cat și întemeierea autorităților competente pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cît și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine., care este obligatorie in virtutea prevederilor art. 48 al aceleiași Legi 270.

Din motivarea deciziei de respingere observă faptul că Direcția Azil și Integrare a Inspectoratului de Azil al MAI nu a efectuat o verificare minuțioasă a cererii de oferire a unei protecții pe teritoriul Republicii Moldova.

În şedinţa de judecată reprezentatul pîrîtului a solicitat respingerea cererii drept neîntemeiată.

În şedinţa de judecată reprezentatul reclamatului nu s-a prezentat deși a fost informat despre data, ora şi locul şedinţei de judecată.

Aprecierea instanței de judecată.

Audiind poziția participanților prezenți la proces, analizând piesele dosarului prin prisma rigorilor art. 130 din Codul de procedură civilă prin coraportare la prevederile legale ce guvernează raportul juridic litigios, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea dedusă judecății este admisibilă, însă neîntemeiată și urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

Conform **art. 22 din Codul administrativ**, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

În concordanță cu **art. 93 din Codul administrativ**, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant

probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform **art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ**, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

În acord cu **art. 194 alin. (1) din Codul administrativ**, în procedura în prima instanţă, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.

În conformitate cu **art. 195 din Codul administrativ**, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art. 169-171.

Conform **art. 219 din Codul administrativ**, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.

Instanţa de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greşelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declaraţiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanţa de judecată indică asupra aspectelor de fapt şi de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată nu are dreptul să depăşească limitele pretenţiilor din acţiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată poate avea o discuţie juridică cu participanţii la proces sau poate da în scris indicaţii cu privire la situaţia de drept a cauzei examinate.

În conformitate cu **art. 225 din Codul administrativ**, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

a) și-a exercitat dreptul discreționar;

b) a luat în considerare toate faptele relevante;

c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar;

d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Conform **art. 118 alin. (3) din Codul de procedură civilă**, circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Conform **art. 121 din Codul de procedură civilă**, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar **art. 122 din Codul de procedură civilă** prevede că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu

pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

Obiectul litigiului îl constituie controlul legalității deciziei nr. 2664/25 DAA din 20 noiembrie 2025, prin care autoritatea competentă a respins cererea de acordare a azilului formulată de reclamantă.

Potrivit art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, recunoașterea statutului de refugiat este condiționată de existența unei temeri bine întemeiate de persecuție, individualizată și raportată la motivele limitativ prevăzute de lege. De asemenea, conform art. 19 din aceeași lege, protecția umanitară presupune existența unui risc real și actual de vătămări grave.

Instanța reține că aceste condiții nu sunt întrunite în prezenta cauză.

Din ansamblul probatoriului administrat rezultă fără echivoc că reclamanta nu a invocat și nu a demonstrat existența vreunui act de persecuție, în sensul art. 45 din Legea nr. 270/2008, și nici a unui risc individualizat de vătămare gravă. Dimpotrivă, în cadrul interviului administrativ, aceasta a declarat explicit că motivul solicitării azilului îl constituie lipsa unui spațiu locativ și necesitatea obținerii cazării în cadrul centrului pentru solicitanții de azil.

Instanța subliniază că astfel de motive sunt, prin natura lor, de ordin economic și social și sunt în mod evident străine de finalitatea instituției azilului, care are ca scop exclusiv protecția persoanelor expuse persecuției sau riscurilor grave, iar nu asigurarea unor beneficii materiale sau facilități de ședere.

Mai mult, comportamentul reclamantei relevă în mod clar o utilizare oportunistă și deturnată a mecanismelor de protecție internațională. Aceasta a beneficiat anterior de protecție temporară pe teritoriul Republicii Moldova, la care a renunțat în mod voluntar, nu din cauza unor circumstanțe obiective de risc, ci pentru a se deplasa în alte state în scop de muncă. Ulterior, revenind pe teritoriul Republicii Moldova, a recurs la procedura de azil exclusiv pentru a obține avantaje de ordin locativ și pentru a-și prelungi șederea.

O asemenea conduită denotă nu doar lipsa unei temeri reale de persecuție, dar și intenția de a utiliza procedura azilului ca instrument de eludare a regimului juridic al străinilor, ceea ce constituie un veritabil abuz de drept.

Instanța reține că dreptul de a solicita azil nu este un drept absolut și nu poate fi exercitat cu rea-credință, în scopuri contrare finalității sale legale. Or, în speță, reclamanta a deturnat această procedură de la scopul său legitim, transformând-o într-un mecanism de obținere a unor beneficii sociale și de regularizare artificială a șederii.

În același timp, instanța constată că nici invocarea generică a conflictului armat din Ucraina nu poate suplini lipsa unei temeri individualizate. Simpla existență a unui conflict armat nu echivalează automat cu îndeplinirea condițiilor pentru acordarea protecției internaționale, în absența demonstrării unui risc personal, direct și actual.

Or, în prezenta cauză, conduita reclamantei – constând în deplasări repetate între mai multe state, inclusiv reveniri în țara de origine – contrazice în mod evident existența unei temeri reale și serioase pentru viața sau integritatea sa.

În ceea ce privește critica referitoare la pretinsa neexaminare completă a cererii, instanța constată că autoritatea administrativă a respectat pe deplin obligațiile prevăzute de art. 42 și art. 48 din Legea nr. 270/2008, efectuând o analiză detaliată a declarațiilor reclamantei, a circumstanțelor personale și a situației din țara de origine. Faptul că soluția adoptată nu corespunde intereselor reclamantei nu echivalează cu existența unui viciu de legalitate.

Invocarea de către reclamantă a prevederilor Legii nr. 200/2010 privind regimul străinilor este, de asemenea, lipsită de relevanță juridică în contextul prezentei cauze, întrucât procedura de azil nu poate fi substituită sau utilizată ca alternativă la mecanismele legale de obținere a dreptului de ședere.

În conformitate cu art. 93 din Codul administrativ, sarcina probei revine reclamantei, care nu a prezentat niciun element probatoriu apt să răstoarne prezumția de legalitate a actului administrativ contestat.

În aceste condiții, instanța reține că decizia contestată este legală și întemeiată, fiind emisă în conformitate cu prevederile legale aplicabile și cu respectarea scopului instituției azilului.

Prin urmare, instanța ajunge la concluzia că deciziei nr. 2664/25 DAA din 20 noiembrie 2025a fost emisă de autoritatea competentă, cu respectarea procedurii administrative, în baza unor constatări de fapte suficiente și prin aplicarea corectă a normelor legale incidente. Argumentele reclamantului exprimă, în esență, dezacordul acestuia cu sancțiunea aplicată, însă nu probează nelegalitatea actului administrativ contestat, motiv pentru care instanța va respinge acțiunea reclamantului ***** ca neîntemeiată.

În conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. f), 232 Cod administrativ, art. 238-240 CPC, instanța de judecată, -

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge acțiunea în contencios administrativ înaintată de *****reprezentată de avocatul Natalia Gaina împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Regională Centru cu privire la anularea deciziei nr. 2664/25 DAA din 20 noiembrie 2025.

Hotărârea susceptibilă de atac cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii judecătorești, prin intermediul instanței emitente.

Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată.

Președintele ședinței
Judecătorul Vladislav Holban